De Laatste der Royals

V.M.A. Schreurs

Schrijver: V.M.A. Schreurs
Coverontwerp: V.M.A. Schreurs
ISBN: 978 940 380 455 2
Editie: Special Edition
Uitgever: Gerlach's erfgoed Publishing
Jaargang: 2025

Deze uitgave bevat de volgende onderdelen:
De Laatste der Royals deel 1: Een Koninklijke Tragedie
De Laatste der Royals deel 2: De Val van de Meester
Een stukje achtergrondinformatie
Voorproefje van:
De Laatste der Royals deel 3: De Vloek van Raluca Misbleuk

www.delaatstederroyals.nl
info@delaatstederroyals.nl

© Copyright V.M.A. Schreurs – Juli 2025

Uit deze uitgave mag geen enkele letter, woord, zin, alinea, hoofdstuk, karakter, naam of oord dat beschreven wordt in dit boek van De Laatste der Royals hun bladzijdes verlaten. Ieder ander onderwerp dat iets te maken heeft met De Laatste der Royals mag niet verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, schermafbeeldingen, microfilm, internet, sociaal media of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur V.M.A. Schreurs.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de schrijver V.M.A. Schreurs te wenden.

© V.M.A. Schreurs – Juli 2025

*14-12-1954 * 21-03-2024 †*

Lieve Papa,

Superheld zonder cape.
Gevochten als een leeuw, zo sterk als een beer.
De strijd is gestreden, maar jij hebt niet verloren.

Jij hebt de regie over jouw leven in eigen handen genomen.
Jij besloot wanneer jij klaar was voor jouw reis zonder eindbestemming.
Dat was het mooiste geschenk dat jij kon krijgen.

Deze verschrikkelijke ziekte kreeg jou er niet onder.
Hij nam jou alles af, maar jij bestreed hem met heel veel moed, ijzersterke kracht en tomeloze humor.

Maar als leven lijden wordt,
Is sterven een verlossing.

Zolang er nog iemand op onze aarde rondloopt die een herinnering aan jou in zijn gedachten en hart meedraagt, zal jij niet sterven.

Het ontstaan van De Laatste der Royals heb jij vanaf de eerste woorden die op papier verschenen mogen meemaken.
Trots als een pauw was jij toen het eerste boek werd uitgegeven.
Helaas heb jij deze vernieuwde heruitgave niet meer mogen meemaken.

Deze speciale editie van De Laatste der Royals draag ik op aan jou.
Ik bewonder iedere stap die jij in jouw leven hebt gezet.
Jouw moed, doorzettingsvermogen en levensvreugde zal ik met trots verder dragen.

Jij bent weg uit ons midden, maar niet uit onze harten.

Rust zacht lieve Papa,

Wij missen jou iedere dag een beetje meer.

V.M.A. *Schreurs*

De Laatste der Royals

I

Een Koninklijke Tragedie

Na een brute staatsgreep wordt de koninklijke familie uitgeroeid, maar één persoon weet het bloedbad te overleven. Terwijl het koninkrijk in chaos verkeert, wordt een mysterieuze vondeling voor de deur gelegd van een Waterlanderechtpaar in het afgelegen Tranendal. Maar wie is deze jonge overlevende? Kunnen zij haar beschermen tegen het naderende onheil?

Ondertussen wordt er een nieuwe Voorspelster geboren, een lotsbestemming dat haar naar het Witte Kasteel in Taniumstad zal leiden. Om daar te komen, moet zij eerst een dodelijke reis maken door het gevaarlijke Bos van Geen Wederkeer. Zal zij de ontberingen overleven en haar plaats in de geschiedenis vinden?

In een wereld waar macht, magie en verraad hand in hand gaan, wordt alles op het spel gezet. Wat zal het lot brengen voor de overlevenden van deze tragedie?

Al het Nieuwe

Heeft een Begin.

De Grote Overheerser zal een Einde brengen aan de
Heerschappij van de Royals.
Diegene die De Grote Overheerser kan Overheersen,
Komt uit een Wereld die wij niet Kennen.
Diegene zal De Grote Overheerser Verslaan
met dezelfde Krachten.
Zij aan zij Strijdend met De Laatste der Royals.

Proloog:

De hemel werd verlicht door een felle bliksemschicht die niet veel later werd opgevolgd door een zware donderklap. Een gedrongen, gezette vrouw met lange, zwarte krullen ontwaakte met een rochelende zucht uit haar trance, terwijl over haar wang een traan naar beneden rolde. Ze staarde angstig naar de tekst op een stuk perkament dat voor haar lag, toen op datzelfde moment een ijzingwekkende schreeuw door het kasteel galmde.

Een slanke, blonde vrouw rende een stenen wenteltrap omhoog met een baby stevig in haar armen geklemd. Het kind krijste de longen uit haar lijf waardoor de koningin haar radeloosheid met de seconde groter werd. De dood zou ondertussen haar hele gezin omarmd hebben: haar man, koning Deco, van wie ze zoveel hield; hun enige zoon Ewoud, die ooit nog eens koning zou worden van Gerlach; en hun prachtige dochter Gislene, mooier dan de mooiste Del. Zelfs haar, van wie hij claimde zoveel te houden, heeft hij vermoord - alleen maar voor het verkrijgen van een beetje macht.

Koningin Manjana bleef even staan om op adem te komen en probeerde de baby te sussen door een vinger in haar tandeloze mond te duwen. Onderaan de trap sloeg een deur met een harde klap dicht waarna rennende voetstappen galmend dichterbij kwamen. 'Je kunt je wel verstoppen, maar ik zal jullie toch vinden,' riep een kakelende mannenstem plagerig. 'En als ik dat gedaan heb, is jullie hetzelfde lot beschoren als al jouw andere familieleden.' Koningin Manjana rende zo snel ze kon de trap verder omhoog. Ze moest iets verzinnen, anders was het te laat en zou ook de laatste der Royals sterven. Er was een minimale kans dat haar jongste kind deze avond kon overleven, maar dan moest ze het wel tot boven halen. De lange jurk die ze droeg en de baby in haar armen maakte het niet makkelijk om snel boven te komen, terwijl de galmende passen van haar achtervolger snel dichterbij kwamen. Buiten adem bereikte koningin Manjana het torenkamertje bovenaan de trap waar zij met een oerkreet de deur opengooide. 'De voorspelling komt uit,' riep Mazina de Voorspelster met wijd opengesperde angstogen zodra ze de koningin in de deuropening zag staan. 'Ik weet zeker dat ons laatste uur onder de levenden is aangebroken. Het spijt mij dat ik dit niet heb voorzien.'

De ronde torenkamer had maar één enkel raam tegenover de deur, uitkijkend over het immens grote bos van Geen Wederkeer. Onder het raam stond een eenpersoonsbed met een matras van stro en een platte hooibaal als kussen. Op de grond lag een nest waar een ooievaar op zat die zachtjes met zijn snavel klikte toen koningin Manjana de torenkamer binnen stapte. In het midden van de kamer stond een houten tafel waarop een koperen kandelaar stond met een bijna opgebrande kaars. 'Vlug,' riep de Voorspelster gejaagd. 'Wij zullen deze avond niet overleven, maar we kunnen wel ervoor zorgen dat hij nooit achter de voorspelling komt.' Koningin Manjana haar stem sloeg meerdere keren over toen zij met moeite de woorden uit haar keel kreeg geperst.
'Jij bent mijn laatste hoop,' jammerde zij met hoge uithalen. 'Help mij de baby redden. Stuur haar naar het Tranendal waar de Waterlanders haar zullen beschermen.'

Mazina hield het stuk perkament met de geschreven voorspelling in het vlammetje van de kaars, maar de Voorspelster wachtte niet tot het stuk papier tot as was vergaan. Ze trok zonder te vragen de huilende baby uit de armen van de koningin waarna zij het hummeltje steviger omwikkelde met de lakens waar ze in zat. Manjana viste een gouden medaillon aan een dunne, gouden ketting uit haar decolleté dat zij om de nek van de baby gooide. 'Zo zal jij jouw familie nooit kunnen vergeten,' fluisterde de koningin, terwijl zij haar kind een kus op het voorhoofd drukte. De Voorspelster stapte daarna met de baby in haar armen naar de ooievaar op het nest.
'Breng haar naar de Waterlanders in het Tranendal. Keer daarna nooit meer terug,' fluisterde Mazina zo zacht dat zelfs koningin Manjana haar niet kon verstaan. De grote vogel pakte het laken stevig in zijn snavel en verdween met klapperende vleugels door het raam. Hij was nog maar net vertrokken toen de deur met een klap openvloog.

Een lange, slungelige man stapte de torenkamer in. De koningin kroop angstig piepend tegen de Voorspelster aan, maar die ging met gespreide armen voor de koningin staan om haar te kunnen beschermen tegen het naderende onheil. 'Jij zult mij als eerste moeten doden, maar je bent te laat,' riep de Voorspelster luid om indruk te maken, maar de man begon luid kakelend te lachen.
'Hoe bedoel je, te laat?' snauwde hij bits. 'Als ik klaar ben met jou, zullen ook de laatste der Royals sterven. Daarna zal ik regeren over Gerlach.'

De hemel werd opgelicht door een felle bliksemschicht waarop direct een rommelende donderklap volgde. Op datzelfde moment haalde de man een zilveren mes uit zijn mouw tevoorschijn. Hij gooide met een brul het wapen richting de

Voorspelster. Het mes kwam recht in haar borst terecht en doorboorde haar hart. Mazina zakte, met een geluidloze kreet op haar gezicht, als een pudding in elkaar. Uit haar borst steeg een doorzichtige, zilverachtige rook omhoog die daarna door het raam naar buiten zweefde. 'Nu zijn jij en die stinkbaby aan de beurt,' siste de man dreigend, terwijl hij een stap richting de koningin zette. 'Trouwens, waar is de kleine keutel?' vroeg hij sarcastisch, maar koningin Manjana staarde hem met een gezicht vol diep gegronde haat aan.
'Mij kun je doden, maar mijn baby zal jij nooit in jouw smerige tengels krijgen!' schreeuwde ze buiten zichzelf van woede. 'Op een dag zal mijn dochter naar dit kasteel terugkeren om ons allemaal te wreken.' De man lachte kakelend waarna hij een paar grote stappen dichterbij zette.
'Niet als ik haar eerder kan vinden en als ik dat doe, dan zal haar lot bezegeld zijn,' zei hij boosaardig smalend. Koningin Manjana accepteerde met een trieste glimlach haar naderende einde. Zij zou weer herenigd worden met haar geliefde familieleden. De zekerheid dat haar jongste telg het drama zou overleven maakte de laatste seconden van haar leven een gelukzalig moment.
'Er komt een dag dat jij hier spijt van gaat krijgen!' schreeuwde Manjana, terwijl ze met een trillende hand naar de man wees.
'Misschien, maar die dag is niet vandaag,' zei hij nonchalant. Hij haalde zijn schouders op alsof het hem niet veel kon deren.

De man sprong naar het lichaam van Mazina en trok met een ferme ruk het mes uit haar borst, waarna hij het bloed van de Voorspelster met zijn mouw van het lemmet veegde. Daarna greep hij koningin Manjana bij haar lange, blonde haren en trok met ruw geweld haar hoofd naar achteren. De man zette grommend het mes op haar keel, maar voordat hij met een lange haal haar strot doorsneed, slaakte Manjana een lange ijzingwekkende schreeuw. De koningin belande stuiptrekkend op de grond waarna haar bloed het grootste gedeelte van de vloer besmeurde. De man stapte met kordate passen naar het raam waar hij maniakaal begon te lachen, terwijl hij over het bos van Geen Wederkeer uitkeek. Hij was vanaf nu de nieuwe heerser over Gerlach. Er was niemand die daar nog iets aan kon veranderen. De hemel werd opgelicht door een bliksemschicht. Een rommelende donderklap rolde daar gelijk achteraan. De man sprong met een sierlijke pirouette over het levenloze lichaam van koningin Manjana, waarna hij opgetogen de ronde torenkamer uit huppelde.

*

Uren later landde een ooievaar op een smalle, onverharde straat in een primitief dorp aan de andere kant van het bos van Geen Wederkeer. De vogel hipte ongezien

naar het dichtstbijzijnde huisje van klei en riet. Daar legde hij het bundeltje dat hij stevig in zijn snavel hield voorzichtig voor de deur neer en tikte met zijn steltpoot tegen het hout. Nadat de hemel werd verlicht door de bliksem begon de baby zachtjes te jammeren. De lichtflits werd vergezeld door een luide, rommelende donderklap waardoor de ooievaar met klappende vleugels wegvloog.

De deur werd op een kier opengedaan. Een mannelijke Waterlander spiekte terughoudend door de spleet naar buiten. Hij kreeg de huilende baby op de grond in het oog en deed aarzelend de deur een stukje verder open. De Waterlander pakte de baby voorzichtig op en wiegde haar in zijn armen om haar te laten stoppen met huilen, maar ze begon steeds harder te brullen. Ze was met geen mogelijkheid stil te krijgen. Hij nam snel het krijsende kind mee naar binnen, niet wetende van het vreselijke drama dat zich kilometers verderop in Taniumstad had voltrokken.

*

Een paar deuren verderop zat een vrouwelijke Waterlander in een blauwe fauteuil voor een knapperend haardvuur rustig te lezen. Ze was zo in haar boek verdiept, dat ze niet merkte dat een doorzichtige, zilverachtige rook door de schoorsteen naar beneden was gedaald en op haar afzweefde. De rook drong op de plek bij haar hart naar binnen. Direct daarna verscheen op haar borst een teken van een V met een cirkel door het midden. Haar blauwe ogen rolden in hun kassen naar achteren waarna de Waterlander met een diepe zucht in een trance raakte. In haar hoofd verschenen vage oncontroleerbare beelden van een man die de hele koninklijke familie op brute wijze afslachtte.

De hemel werd verlicht door een felle bliksemflits die werd gevolgd door een rommelde donderklap. De Waterlander schrok zo erg van het verwoestende geluid, dat het boek dat in haar schoot lag met een doffe klap op de grond viel. Ze ontwaakte met een rochelende zucht uit haar trance en sperde haar ogen wijd open. Haar hart bonsde in haar keel, terwijl dezelfde angst die koningin Manjana tijdens de moorden gevoeld moest hebben haar overmeesterde.

De Waterlander streek haar blauwe haren uit haar gezicht, terwijl over haar wang een traan naar beneden rolde. Uit het niets voelde ze een steek in haar hart. Ze greep schreeuwend naar haar borst waarna zij uit de stoel gleed. Haar hele lichaam schokte wild nadat zij met een harde smak op de grond belandde.

Hoofdstuk 1:

Het onweer van de avond tevoren was gaan liggen en de middagzon stond hoog aan een strakblauwe hemel. In de werkkamer van een wit kasteel bovenop een heuvel in het midden van een ommuurde stad zat een lange, slungelige man in een troonachtige stoel achter een rijkelijk versierd houten bureau. Zijn weelderige kapsel was gitzwart van kleur en zijn grijze ogen leken uit zijn wezelachtige gezicht te knallen. Een sikje met een krul aan het einde sierde zijn spitse kin. Hij droeg een afzichtelijk mintgroen pak met een zilverkleurige mantel met gouden sterren die over zijn schouders was gedrapeerd. De werkkamer was een statig vertrek met een mahoniehouten lambrisering. Aan de muren hingen de portretten van alle Royals die ooit hadden geregeerd. In de haard knetterde een paars vuur waarboven een zwarte ketel hing met daarin een groene, papperige, pruttelende substantie waar een rode walm uit opsteeg.

Eindelijk had hij de macht in handen. Datgeen waar hij altijd al van had gedroomd. Als kleine jongen wenste hij al dat hij ooit in het witte kasteel zou kunnen wonen. Deze wens had kunnen uitkomen, toen hij op een dag prinses Gislene Royal leerde kennen. Zij was zo mooi dat hij op slag verliefd werd op haar, maar helaas was de liefde niet wederzijds. Wat hij ook probeerde, haar gevoelens werden nooit meer dan een oppervlakkige vriendschap, als daar al sprake van was. De vele brieven die hij stuurde bleven onbeantwoord en de cadeautjes werden bijna allemaal ongeopend teruggestuurd. Alleen de bossen bloemen hield ze. Op de dag dat bekend werd dat de prinses zich verloofd had met een prins uit een van de buurlanden zwoor hij wraak. Als zij niet met hem zou trouwen dan zou niemand haar krijgen, maar als hij alleen haar zou doden had hij nog altijd niet de volledige macht. Haar hele familie moest uit de weg worden geruimd. Dat was de enige manier om te krijgen wat hij wilde - de kroon van Gerlach.

Naast het bureau stond een gouden staf met bovenop een groene bol waarop een ekster met haar kop onder haar vleugel zat te slapen. De man porde de zwart-witte vogel waarna die zacht schetterend wakker werd. 'Moet ik die baby zelf gaan zoeken, of moet ik een beloning uitloven en anderen het werk laten doen? De meeste volkeren hebben het niet zo breed. Daarbij kan iedereen wat extra goud gebruiken,' vroeg hij, maar de ekster kraste beledigd en stak gepikeerd haar kop onder haar vleugel. 'Er moet toch

iemand zijn die mij de prinses wil overhandigen voor een paar goudstukken?' mompelde de man terwijl hij in gedachten aan de krul in zijn sik draaide. 'De koningin zou haar nooit zomaar aan haar lot overlaten? Haar hele familie is dood en ze is nog zo klein. Ik denk niet dat zij er ooit achter komt van welke familie zij werkelijk afstamt.'

Na dat gezegd te hebben stond hij op en stapte naar de ketel die boven het paarse haardvuur hing. De groene substantie pruttelde ongestoord, terwijl bellen zich aan het oppervlak vormde. Hij stak zijn neus in de rode opstijgende walm en snoof goedkeurend het aroma op. Iemand in zijn positie moest altijd op zijn hoede zijn. Hij had snel een leger nodig ter bescherming. De man begon te glunderen van geluk, want het begon er sterk op te lijken dat zijn wens om de heerser over Gerlach te worden eindelijk ging uitkomen. Hij moest alleen ervoor zorgen dat de volkeren niet in opstand kwamen. Hoe hij dat kon voorkomen wist hij nog niet. Eerst maar eens bekend maken dat alle Royals dood waren en dat hij vanaf nu het regerend staatshoofd over hun geliefde land was. De man nam weer plaats in de troonachtige stoel en sommeerde de lakei die voor de deur van de werkkamer stond. 'Ga Jim Poo de Rijmelaar halen,' commandeerde hij bazig waarna de lakei buigend de werkkamer verliet.

De lakei kwam een paar minuten later terug met een grotesk uitziend mannetje. De Rijmelaar was niet veel groter dan een kind van zeven. Het wezen had een gelige huid en lange, zwarte, vettige haren die hij in een paardenstaart droeg. Zijn ogen waren zwart zonder oogwit. Aan zijn handen zaten dunne vingers met vieze, gele nagels. 'U had om mij gevraagd, nieuwe koning. Die nu heerst zonder officiële kroning?' rijmde de Rijmelaar op slijmerige toon zodra hij voor het bureau stond.
'Ik wil een bericht uitgeven dat jij daarna door heel Gerlach gaat verspreiden,' zei de man nors. De Rijmelaar boog diep voorover totdat zijn neus bijna zijn knieën raakte.
'Ik zal doen wat u wil. Ook al vind ik uw hart koud en kil,' mompelde het mannetje terwijl hij langzaam overeind kwam.
'Ik heb jou niet gevraagd wat jij van mij vindt,' beet de man het wezen boos toe. 'Noteer gewoon wat ik zeg.'

De Rijmelaar klom met enige moeite op de stoel aan het bureau, rechtte zijn rug, zette de top van zijn dunne wijsvinger bovenaan een stuk perkament en staarde met een afwachtende blik naar de man. Zodra die begon te dicteren maakte Jim Poo een schrijvende beweging waarna de woorden op het perkament verschenen alsof hij met een pen aan het schrijven was, ook al kwam de inkt uit zijn gelige vingernagel.

'Bij deze moet ik met pijn in mijn hart meedelen dat alle leden van de familie Royal het leven hebben gelaten, behalve de laatstgeborene. Zij is momenteel vermist. Iedereen die mij informatie over haar verblijfplaats kan verschaffen zal hiervoor rijkelijk worden beloond. Koning Deco Royal heeft voor zijn onfortuinlijke dood de macht aan mij overgedragen. Iedereen die probeert mijn bewind te ondermijnen zal daar zwaar voor boeten. Diegene zal die overtreding moeten bekopen met zijn leven, maar iedereen die voor mij wil komen werken is welkom. Er is altijd werk voor iemand die zich wil inzetten, diegene zal daarvoor een riante vergoeding ontvangen. Alle inwoners van ons mooie Gerlach gaan vanaf nu levenslasten betalen. Deze bedraagt een heel goudstuk per inwoner bij iedere nieuwe maan. Als je niet in staat bent om aan deze verplichtingen te voldoen zal daar een sanctie op volgen die de openstaande schuld zal verdubbelen. Mijn Kloons zullen bij iedere nieuwe maan bij alle inwoners van Gerlach het verschuldigde bedrag komen innen. Zij hebben het recht om iedereen te arresteren die het niet eens is met deze nieuwe wetgeving. Opstandelingen worden direct de kop ingedrukt. Iedereen die afwijkt van het regime zal daardoor vogelvrij worden verklaard. Mocht je een opstandeling aangeven, dan kun je een leuke beloning verwachten. Iedereen die aan mijn kant staat zal baden in luxe. Alle tegenstanders zullen het moeten doen met bittere armoede.

Met de welgemeende groeten van jullie nieuwe staatshoofd,

Zidion Zwakhals.'

Zodra Zidion klaar was met dicteren keek hij uiterst voldaan neer op de Rijmelaar die tegenover hem zat. 'Ik weet niet wat uw plan is, maar als u denkt dat dit werkt, bent u nog dommer dan een vis,' grinnikte Jim Poo terwijl hij schudde van plezier, maar Zidion staarde hem hooghartig aan.
'Als je het er niet mee eens bent, mag jij wat mij betreft wegrotten in de diepste kerker. Ik heb geen genade met onbenullige wezens zoals jij,' blafte hij kortaf waarna Jim Poo meteen zijn meeste serieuze gezicht tevoorschijn toverde.
'Wat is eigenlijk een Kloon voor soort wezen?' vroeg de Rijmelaar nederig. 'Ik heb daar nog nooit van gehoord, misschien wilt u het mij vertellen bij dezen.' Zidion pakte geïrriteerd zuchtend een vel perkament en een staafje houtskool en begon verwoed met uitgestoken tong te schetsen. Hij tekende een mannetje met zwarte piekharen, lange armen en benen, scherpe, spitse tanden en ogen in de vorm van een amandel. Toen hij klaar was gooide hij demonstratief het stuk perkament in de pruttelende ketel die boven de paarse vlammen hing.
'Je zult het snel genoeg zien,' mompelde hij mysterieus waarna het brouwsel begon te schitteren en de rode walm in glinsterende, gouden rook veranderde. Een

zilverkleurige klodder kroop over de rand van de ketel en viel met een plof naast de paarse vlammen op de grond. De klodder glibberde verder, maar zodra die ver genoeg van het vuur was verwijderd begon het zich te vervormen. Eerst werd een hoofd zichtbaar, toen een lijf en daarna twee armen en benen.

Het mannetje krabbelde moeizaam overeind en rekte zich overdreven uit. Hij was niet veel groter dan een barbiepop. Zijn rode ogen staken af bij zijn bleke huid en pikzwarte haren. Hij gromde met een heel erg hoog en piepend geluid naar Jim Poo waarna die hardop begon te lachen. 'Maar heer, die dienaar is nou ook niet bepaald groot. Eerder klein, met het formaat van een brood,' proestte de Rijmelaar, maar Zidion stak zijn hand op en maande Jim Poo tot stilte.
'Ik ben nog niet klaar,' zei hij geheimzinnig, 'maar ik denk dat deze ruimte een beetje te krap gaat zijn voor ons allemaal.' Zidion pakte de Kloon voorzichtig op waarna hij op een draf de werkkamer verliet, terwijl Jim Poo achter hem aanrende. De ekster op de gouden staf kraste luid en vloog door het open raam naar buiten.

In het midden van de gang daalde Zidion een brede, marmeren trap af naar een enorme hal die volstond met antieke meubels. De muren waren behangen met schilderijen en kleurrijke wandkleden. Het plafond was rijkelijk versierd met fresco's van wezens uit Gerlach. De stenen vloer was bijna niet te zien door de vele karpetten die daarop lagen. Zodra een lakei Zidion de trap zag afdalen opende hij de houten kasteeldeuren, zodat die meteen de binnenplaats kon betreden. In het midden van het plein lag een keurig onderhouden vierkant grasveld met daaromheen een pad van witte kiezel. Hoge muren omsloten de binnenplaats en een zware, houten ophaalpoort aan kettingen was de enige in en uitgang. In het midden van het grasveld stond een stenen fontein waar bloemen in alle kleuren omheen groeiden. De ekster kwam met gespreide vleugels aanvliegen en lande tussen de blauwe bloemen van een Aqualinde die in een witte bloempot naast de deur stond. Zidion zette de Kloon voorzichtig op het gras en zette een paar stappen naar achteren. Hij wreef met ingewikkelde bewegingen zijn handen tegen elkaar waarna een knetterende zilveren bol tussen zijn vingers verscheen die hij in de armpjes van de Kloon duwde.

'Aptis Crescat Atque Multiplicet!' riep Zidion duidelijk, terwijl hij naar het wezentje op het gras wees. De zilveren bol straalde eerst een fel licht uit waarna de Kloon begon te groeien. Eerst werden zijn benen langer, toen zijn romp en armen en daarna werd zijn afzichtelijke hoofd als een ballon opgeblazen. Het wezen groeide zolang door, totdat hij zo groot was als een volwassen man. De zilveren lichtbol doofde daarna met een hoop gesis uit. 'Maar heer, het lijkt mij beter dat u zorgt voor meer,' rijmde Jim Poo op een toon alsof hij iets niet begreep. 'Gerlach is een groot

land. Deze Kloon houdt in zijn eentje nooit alle volkeren in de hand.' Zidion gromde geïrriteerd.
'Je moet geduld hebben, ik weet heus wel waar ik mee bezig ben.'

De Rijmelaar staarde zwijgend naar het wezen op het grasveld en wachtte vol spanning af wat er ging gebeuren. De Kloon straalde eerst een fel wit licht uit, terwijl hij hevig begon te schudden. Daarna begon het wezen zich van bovenaf te splijten. Eerst zijn hoofd, daarna zijn nek en als laatste zijn torso. Het witte licht verdween en er stond een identieke Kloon naast de andere. Jim Poo staarde met zijn mond wagenwijd open van verbazing naar het tafereel dat zich voor zijn ogen afspeelde. 'Kloons, blijf je vermenigvuldigen totdat een leger van duizend Kloons is ontstaan!' riep Zidion met galmende stem. 'Multiplicet Mille.'

De tweede Kloon straalde een fel wit licht uit en begon zich te splijten. Dit ging net zolang door, totdat duizend identieke Kloons het grasveld vulden. Ze staarden allemaal slaafs naar Zidion die een hoge kakelende lach uitstootte. 'Zie hier,' riep hij voldaan tegen de verbijsterde Rijmelaar. 'Mijn leger van Kloons. Ik hoop dat je nu eindelijk tevreden bent.' Jim Poo was compleet sprakeloos, terwijl hij naar het immense leger voor zijn neus keek. Hij kreeg geen zinnig woord over zijn lippen. 'Wat sta je hier eigenlijk nog te doen. Verwacht je soms een speciaal dansje. Ga mijn bericht rondbrengen,' snauwde Zidion tegen de Rijmelaar waarna hij zich met wapperende mantel omdraaide en met grote, arrogante passen het kasteel weer binnenstormde.

Zidion bleef in de hal onderaan de marmeren trap staan waar hij drie lakeien ontbood. 'In de troonzaal liggen de lichamen van koning Deco, zijn dochter en zijn zoon,' zei hij op dominante toon. 'Geef hun een gepaste begrafenis en zorg ervoor dat het klootjesvolk die kan bijwonen. Ik weet dat de Royals normaal gesproken in besloten kring worden begraven, maar ik denk dat in dit geval een uitzondering op zijn plaats is. Begraaf ze in de catacombe onder de kathedraal, maar geef mijn geliefde Gislene een ereplaats zodat ik haar kan bezoeken wanneer ik dat wil. In het torenkamertje liggen de lichamen van de koningin en de Voorspelster. Zet de koningin bij haar familie, maar begraaf die lelijke toverkol buiten het kasteel op de begraafplaats. Ik denk niet dat iemand haar zal missen.'

Na dit gezegd te hebben rende Zidion de marmeren trap op en huppelde fluitend richting de werkkamer. De ekster vloog door het open raam naar binnen waar zij weer plaats nam op de groene bol bovenop de gouden staf. Zidion gaf een lakei die hij in de gang passeerde de opdracht de eerste officiële Kloon voor hem te gaan

halen. Hij zat aan zijn bureau in een dik boek met een rode kaft te bladeren, toen de lakei na een tijdje terugkwam met een Kloon. 'Ga iets nuttigs doen,' mompelde Zidion oneerbiedig tegen de lakei zodra die binnenkwam. Nadat die de werkkamer had verlaten richtte hij zijn aandacht op het bleke wezen dat voor hem stond. 'Hierbij benoem ik jou tot de generaal van het Kloonleger. Als eerste opdracht wil ik dat jullie in paren van twee bij alle onderdanen een keer per nieuwe maan langsgaan om een goudstuk levenslasten te innen. Als iemand niet wil betalen, dan mag diegene meteen worden gearresteerd. Ik heb ondertussen een gepaste straf voor de wanbetalers bedacht. Verbannen naar het bos van Geen Wederkeer lijkt mij een zeer geschikte oplossing. Wie daar niet sterft van de honger zal waarschijnlijk opgegeten worden door een of ander wild dier, maar om het nog wat spannender te maken zal ik een nieuw wezen in het bos loslaten.'

Zidion pakte een stuk perkament en een staafje houtskool en begon met zijn tong uit zijn mond verwoed te schetsen. Hij tekende een bal met heel veel haren, twee platte voeten, twee ronde ogen en een platte, brede mond vol vlijmscherpe tandjes maakten het wezen compleet. 'Kijk nou, wat schattig,' grinnikte Zidion zachtjes. Hij stapte gracieus naar de ketel boven de paarse vlammen waar hij demonstratief het perkament in de groene, borrelende substantie gooide. De Kloon keek gefascineerd toe, terwijl de rode walm in glanzende, paarse rook veranderde. 'Dit wezen zal de verdwaalden in het bos voorlopig bezighouden,' zei Zidion tevreden in zijn handen wrijvend waarna hij samen met de generaal de werkkamer verliet.

*

Op een open plek aan de oever van een oneindig groot meer aan de rand van het grimmige bos van Geen Wederkeer, waar tientallen identieke gebouwen van klei en riet een pittoresk gehucht vormden, was het deze ochtend in een van de huisjes een drukke bedoening. Een vrouwelijke Waterlander was de avond tevoren totaal niet verheugd toen haar Waterlander man hun woonkamer binnenkwam met een baby in zijn armen. 'Wat moeten wij in vredesnaam met een baby?!' krijste ze. 'Wij hebben maar net genoeg voor ons tweeën. Je weet donders goed dat ik nooit kinderen heb gewild.' Na een knallende ruzie die uren leek te duren was ze uiteindelijk toch overstag gegaan om het kind niet aan haar lot over te laten.
'Ze kan nergens heen,' had Rasgo geopperd. 'Er moet een reden zijn waarom zij juist voor onze deur is achter gelaten,' maar Asaras was totaal niet onder de indruk van zijn argumenten.

‘Als ze ons tot last is, of als ik erachter kom dat wij niet voor haar kunnen zorgen, dan voer ik haar eigenhandig aan de meerminnen!’ schreeuwde ze aan het einde van hun discussie. Rasgo wist dat hij deze ruzie gewonnen had.

Toen Asaras die ochtend bezig was met het verschonen van de luier vond ze een dunne, gouden ketting om de baby haar hals. Ze haalde deze onder het hemdje vandaan en een gouden medaillon schitterde in het daglicht. Asaras bekeek het sieraad van dichtbij. Vol verbazing ontdekte zij dat het teken van de Royals erin stond gegraveerd. Een sierlijke R ingelegd met diamantjes over een zilveren roos. Asaras slaakte een hoge gil waarna Rasgo meteen kwam aangesneld. ‘Volgens mij is deze baby een van de Royals,’ riep ze verbaasd. ‘Maar dat bestaat toch niet. De Royals zouden haar nooit in het Tranendal te vondeling leggen. Er zal toch niets ernstigs gebeurd zijn?’ Rasgo trok een wenkbrauw op toen hij geconcentreerd naar het ronddraaiende medaillon in haar zwemvlieshand staarde.
‘Dat is de prinses niet,’ zei hij lacherig. ‘In Taniumstad heeft zij een veel beter leven. Wat hebben wij een prinses te bieden in ons dorp. Je moet je vergissen, dat kan niet anders.’ Asaras staarde twijfelend naar het glanzende sieraad.
‘Maar dat medaillon dan?’ vroeg ze vertwijfeld, terwijl ze de hanger vlak voor Rasgo zijn neus hield. ‘Die is van koningin Manjana. Dit draagt zij op al haar portretten. Het teken van de Royals staat zelfs erin gegraveerd. Ik kan haast met zekerheid zeggen dat dit de laatstgeboren prinses is.’ Rasgo was nog altijd niet overtuigd, maar hij had geen zin in nog een ruzie, dus legde hij zich erbij neer.
‘Ik ga zo naar de markt om de melk te halen waar je gisterenavond om vroeg. Heb je verder nog iets nodig?’ vroeg hij terwijl Asaras meerdere kasten opentrok in de keuken.
‘Kan je medicina meenemen?’ vroeg ze met haar hoofd in een van de kasten aan de wand. ‘Kijk meteen voor babykleren en flesjes met speen. Ik weet dat het duur is, maar we redden het wel.’

Rasgo trok een blauwe jas aan en pakte een geldbuidel van de tafel die in het midden van de keuken stond. Hij slaakte een troosteloze zucht toen hij met de beurs rammelde waarin maar een paar goudstukken tegen elkaar aantikten. ‘Echt veel hebben we niet, ik hoop dat het genoeg is,’ zei hij enigszins bezorgd. Daarna gaf hij zijn vrouw een kus op haar mond en liep de deur uit. Hij was tijdens de wandeling zo in gedachten verzonken, dat hij het hoefgetrappel achter zich niet hoorde aankomen. Rasgo kon nog net op tijd aan de kant springen en ving een glimp op van het teken van de Royals op de langs denderende koets. Hij slaakte een hoog gilletje van schrik en hobbelde op een draf achter het rijtuig aan.

De markt in het midden van het dorp was een rond, met kinderkopjes betegeld plein met daaromheen huisjes gemaakt van modder uit de beek. Alle gebouwen zagen er precies hetzelfde uit en hadden riet als dak. Het huisje tegenover een houten kerk was het dorpshuis waar de dorpsoudste woonde. Een oude Waterlander zat voor het dorpshuis in een blauwe fauteuil met zijn gezicht in de zon te dutten. Zijn zwemvlieshanden en zwemvliesvoeten waren gerimpeld. In zijn lange, blauwe haren die tot zijn middel reikte, zaten grijze strepen. De overige huisjes om het plein waren winkels zoals een slagerij met daarachter een weiland met luid knorrende varkens en een stokoude witte kleurkoe met roze vlekken. Naast de slagerij lag de apotheek waar de dorpsdokter rode bessen ter grootte van een mandarijn verkocht die goed waren voor alles. Van botbreuken tot brandwonden. Van een simpele verkoudheid tot dodelijke ziektes. Medicina groeit alleen boven de bomengrens, op de hoogste toppen van de Druppelberg. Daardoor kan men niet makkelijk aan deze bessen komen, wat de prijs behoorlijk omhoogdrijft. Naast de apotheek lag een bakkerij waar de bakker en zijn vrouw het druppelvormige padekbrood bakt dat wordt gemaakt van gedroogde, verkruimelde algen uit het Vochtige Meer. Dat was een gevaarlijke klus, want in het water lag altijd een meermin op de loer om een Waterlander te verorberen.

Aan de overkant van het plein lag een houten schoolgebouw waar de Waterlander kinderen leerden hoe ze moesten vissen, welke planten ze uit het bos van Geen Wederkeer konden eten en wat ze moesten doen als de beek die door het dorp stroomde droog zou vallen. Meestal was het een kwestie van de sluizen openzetten, maar dat kon niet ongecontroleerd gedaan worden, anders stroomde het water te snel de beek in en zou het hele dorp onderlopen. Daarbij moesten zij goed opletten dat de meerminnen niet de beek inzwommen, want dan was het daar niet meer veilig voor de Waterlanders. Naast de school lag de rommelige winkel van Solze en Pisarad. Solze was een voluptueuze Waterlandervrouw met golvende, blauwe haren tot haar schouders. Onder haar linkeroog had zij altijd drie blauwe druppels getekend. Ze verkochten in hun overvolle zaak bijna alles wat de Waterlanders gebruikte in hun dagelijkse leven. Wat ze niet op voorraad hadden, kon je bestellen waarna Pisarad dat in Taniumstad ging halen. Bij Pianto de fruitboer tegenover de winkel van Solze kreeg je alleen maar groene muilperen met rode spikkels en gele pennenvruchten aan paarse steeltjes. Deze vruchten groeien aan dezelfde bomen in een boomgaard achter de winkel. Het is een leuk gezicht als de bomen de verschillende vruchten dragen. Zodra deze rijp zijn vallen ze op de grond waarna Pianto deze kan oprapen om te verkopen in zijn winkel. Soms pikken de dorpskinderen stiekem het gevallen fruit, omdat zij het leuk vinden als Pianto

scheldend achter hun aan komt rennen. Helaas is hij al op leeftijd en houd daardoor de schaterende kinderen nauwelijks bij tijdens zijn achtervolgingen.

Rasgo kwam aan bij de markt waar de koets in het midden van het plein aanhield. Het rijtuig werd getrokken door twee witte paarden. Bovenop de bok zat een koetsier met een zweep in zijn hand. De deur zwaaide open waarna een gouden trap naar buiten kwam glijden. Een Rijmelaar daalde gehaast de ladder af, liep richting de dorpsoudste die luid lag te snurken in zijn stoel voor het dorpshuis en schraapte overdreven luid zijn keel. Rottura schrok mopperend wakker. 'Ik neem aan dat jij een goede reden hebt om mij wakker te maken,' bromde de oude Waterlander nors.
'Ik heb een boodschap uit Taniumstad. Zal ik die voorlezen, lijkt u dat wat?' rijmde Jim Poo terwijl hij met een opgerold stuk perkament wapperde.
'Ik lees het liever zelf,' gromde Rottura met een uitgestoken zwemvlieshand. 'Als ik het bericht belangrijk genoeg vind, zal ik in het Tranendal een vergadering beleggen.'
Jim Poo tikte met een vergeelde vinger tegen zijn onderlip terwijl hij even nadacht.
'Goed, zoals u wil. Ik heb namelijk geen zin in een uren durend geschil,' zei de Rijmelaar schouderophalend. Hij overhandigde het stuk perkament aan Rottura die meteen het stuk perkament aandachtig doorlas, maar hoe verder hij kwam, hoe meer zijn felblauwe ogen zich opensperden.
'Zijn alle Royals dood? Wat is er met hun gebeurt?' vroeg Rottura verbaasd zodra hij klaar was met lezen. 'Wie mag Zidion Zwakhals zijn? Is dat soms een of andere hotemetoot uit Taniumstad?' Jim Poo haalde diep adem en blies langzaam uit voordat hij antwoord gaf.
'Zidion is onze nieuwe regent, maar eerlijk gezegd doet hij niet veel meer dan zitten op zijn luie krent,' fluisterde de Rijmelaar zachtjes, zodat alleen hij en de Waterlander het konden horen. 'Wanneer iemand niet voldoet aan zijn nieuwe wetten, dan zal de Heerser diegene zonder pardon in het gevang zetten.' Rottura schoot overeind terwijl hij de Rijmelaar verontwaardigd aanstaarde.
'Maar, dit kan toch niet zomaar!' riep hij verhit. 'Wie denkt die Zidion wel niet wie hij is?! Wij Waterlanders hebben onze eigen regels. Daarbij hebben de Royals ons nog nooit levenslasten laten betalen.' De Rijmelaar haalde ongegeneerd zijn neus op en pinkte een traan van zwarte inkt weg uit een van zijn zwarte ogen.
'De Royals zijn spijtig genoeg niet meer in leven,' zei hij bedrukt. 'Alleen de kleine prinses wordt momenteel nog vermist. Er is met menig onderdaan getwist, maar de hoop bestaat nog dat diegene die haar heeft, haar zal teruggeven.' Rottura ademde briesend uit door zijn neus waarna hij weer onderuit zakte in de stoel.
'Hier in het dorp is de prinses in ieder geval niet. Anders had ik dat wel geweten,' zei de Waterlander ongeduldig. 'Stap in je koets en zeg tegen die Zidion Zwakhals dat de Waterlanders niet akkoord gaan met de nieuwe wetgeving. Levenslasten

betalen, wat een onzin. Daarbij zijn wij een gemeenschap die voorziet in zijn eigen behoeftes. Wij werken voor helemaal niemand, hoeveel goudstukken dat ook oplevert. En als een Kloon, wat een Kloon ook moge zijn, één voet in het dorp durft te zetten, zullen wij die eigenhandig aan de meerminnen voeren,' riep hij verhit terwijl hij waarschuwend zijn vinger in de lucht stak. De Rijmelaar merkte aan de toon die de dorpsoudste aansloeg dat het gesprek afgelopen was.

De Rijmelaar stormde gepikeerd terug naar de koets. 'Hou het stuk perkament maar,' riep hij luid toen hij zich bovenaan de gouden trap omdraaide. 'Ik heb namelijk nog veel meer schrijfsels klaar. Zorg er wel voor dat jij jouw volk op de hoogte stelt, anders heeft binnenkort jouw laatste uur geteld,' maar toen hij geen reactie terugkreeg trok Jim Poo beledigd de deur achter zich dicht. De koetsier trok aan de teugels en de koets denderde het dorp uit. Rottura zwaaide uitdagend naar de koets die alleen een langzaam neerdalende stofwolk achterliet. Zodra die uit het zicht was verdwenen riep hij zijn kleinzoon bij zich. 'U riep mij?' vroeg een zeer jonge Waterlander met een blauwe krullenbos beleefd nadat hij uit het dorpshuis kwam gehuppeld.
'Wil jij bij alle Waterlanders langsgaan om te vertellen dat er vanavond een vergadering in de kerk is?' vroeg Rottura waarna Tarer zonder enige vragen te stellen de voortuin uitrende.

Ondertussen stapte Rasgo de winkel van Solze binnen waarbij een belletje boven de deur overdreven lang rinkelde. Solze verscheen vanachter een blauwwit kralengordijn achter de toonbank. 'Hoi Rasgo,' zei ze vriendelijk. Rasgo lachte onzeker terwijl hij zenuwachtig voor de toonbank ronddraaide.
'Ik heb een paar flesjes met speen nodig en babykleren voor een meisje als je die hebt,' zei hij lichtelijk beschaamd. Solze keek hem met een opgetrokken wenkbrauw vragend aan.
'Flesjes en babykleren?' vroeg ze nieuwsgierig. 'Ik wist helemaal niet dat jullie een kind verwachten. Waarom heeft Asaras mij dat niet verteld? Ik ben toch zeker haar beste vriendin.' Rasgo grinnikte zachtjes, maar hield daar meteen mee op toen hij de beledigde blik van Solze opmerkte.
'Denk je niet dat Asaras een dikke buik zou hebben als ze zwanger zou zijn,' zei hij snel. 'Het kind is niet van ons, maar van mijn neef en zijn vrouw. Helaas zijn zij niet meer in staat om voor hun baby te zorgen. Daarom hebben wij besloten om die taak op ons te nemen.' Solze haar gezicht klaarde meteen weer op en ze glimlachte goedkeurend. 'Baby's zijn duur,' opperde ze met een diepe zucht. 'Ik kan het weten, want ik heb drie Waterlanders mogen groottrekken. Goedheid moet beloond worden, daarom krijg je een rammelaar als cadeautje van ons. Zie het als een

welkomstgeschenk voor de kleine druppel.' Solze kwam vanachter de toonbank vandaan en trok een vitrinekast open die tegen de muur stond.
'Hoelang mag het druppeltje bij jullie blijven logeren?' vroeg ze geïnteresseerd terwijl ze spullen aan de kant schoof, maar Rasgo haalde zijn schouders op.
'Dat weten we nog niet, maar de kans is groot dat ze voor altijd bij ons blijft. Ook al hebben wij zelf geen kinderwens, want Asaras is bang dat haar mooie figuurtje eraan gaat als ze zwanger wordt.' Solze barstte na zijn opmerking in lachen uit.
'Vertel mij wat,' bulderde ze luid. 'Ik ben flink uitgedijd sinds ik mijn kinderen uitgeperst heb. Zelfs Pisarad beklaagt zich erover, maar ik heb liever wat vet op de botten. Dat houdt mij tenminste warm in de winter.'

Rasgo neusde op zijn gemak rond in de overvolle winkel en vond de benodigde flesjes boven op een plank. 'Die had ik graag allemaal gehad,' zei hij terwijl hij naar de flesjes wees. Verder koos hij voor twee donkere en één lichtblauw babypakje. Solze gaf hem een roze rammelaar met franje aan de bol die ze uit de vitrinekast tevoorschijn had gehaald. 'Deze gaat ze denk ik wel leuk vinden,' zei Rasgo nadat hij kort met de rammelaar had gerammeld. 'Dank je wel. Ik weet zeker dat Asaras het gaat waarderen, maar wil je alstublieft niets in het dorp gaan rondbazuinen over onze kleine gast. Wij hebben namelijk geen zin in nieuwsgierige Waterlanders bij ons over de vloer.' Solze maakte een sluitende beweging met een vinger over haar lippen.
'Ik zal zwijgen als een Vochtig Meersgraf,' beloofde ze plechtig waarna ze hem een tas met de kleren, de flesjes en de rammelaar overhandigde. 'Dat is dan anderhalve goudstuk voor de flesjes en drie voor de babypakjes.' Rasgo haalde vijf goudstukken uit zijn geldbuidel waarvan hij een in tweeën brak. Hij stopte een helft terug en legde de overige goudstukken bovenop de toonbank.
'Als je een keer naar de baby wilt komen kijken, ben je van harte welkom,' zei hij vriendelijk, maar voordat Solze nog iets kon vragen verliet hij zwaaiend de winkel, terwijl de bel boven de deur overdreven lang bleef klingelen. Rasgo stak het plein over richting de apotheek. De rammelaar ratelde irritant bij iedere stap die hij zette. Het storende geluid begon nu al op zijn zenuwen te werken.

De dorpsdokter zat achter een bureau in het midden van een kleine ruimte en keek op toen Rasgo de apotheek binnen kwam. Hij zette zijn bril af en streek met een zwemvlieshand door zijn korte blauwe haren. 'Het zonnetje schijnt fel vandaag,' zei hij vriendelijk, maar Rasgo had geen behoefte aan een oppervlakkig gesprek.
'Ik kom medicina halen,' antwoorde hij zonder verdere omhaal.
'Wil je de gestampte variant of de bessen?' vroeg Argyros.
'Doe de bessen maar. Die kan Asaras langer bewaren. Daarbij is een het stuk goedkoper. Je weet hoe goed ze op de uitgaven let.' Argyros rolde met zijn stoel naar

een houten kist die tegen de muur stond en duwde met enige moeite het deksel open.
'Mijn zus moet niet zoveel zeuren. Hoeveel bessen wil je hebben?' vroeg hij terwijl hij diep voorover boog in de kist.
'Doe maar drie, dan hebben we voorlopig genoeg,' zei Rasgo waarna Argyros de dieprode vruchten uit de kist haalde en die in een papieren zak propte.
'Betaal je ze meteen of mag ik ze op een rekening zetten?' vroeg de apotheker terwijl hij terugrolde naar zijn bureau en de zak aan Rasgo overhandigde.
'Nee, ik betaal meteen, dan ben ik ervan af.'
'Dat zijn dan vier goudstukken. Maar omdat jij familie bent krijg je voor deze keer een bes voor niets.' Argyros bekrachtigde zijn woorden met een vriendelijke knipoog.
'Je moet echt weer eens op bezoek komen, het is al veel te lang geleden,' zei Rasgo terwijl hij de goudstukken aan Argyros gaf.
'Ik moet komende week de Druppelberg op,' verzuchtte Argyros. 'Het wordt binnenkort ander weer en ik kan beter een voorraad medicina aanleggen voordat ons dorp weer wordt geteisterd door een ziektegolf. Ik heb morgenavond tijd. Zeg maar tegen Asaras dat ze alvast de thee klaarzet.' Rasgo stopte de zak bij de andere boodschappen en stapte kwiek naar de deur.
'Werk niet te hard daar word je alleen maar moe van,' riep hij met een brede glimlach waarna hij zwaaiend de apotheek verliet.

Toen Rasgo het huis van de dorpsoudste passeerde viel hem op dat de oude Waterlander uitermate gespannen in zijn stoel zat. 'Alles goed met u?' vroeg hij met een bezorgd gezicht aan Rottura die depressief voor zich uit zat te staren.
'Kom vanavond naar de vergadering in de kerk, dan zal ik alles vertellen,' De stem van de dorpsoudste klonk terneergeslagen wat Rasgo behoorlijk onzeker maakte. Hij knikte ter goedkeuring waarna hij het plein overstak. Terwijl hij de gevulde fruitkisten bij de groenteboer voor de deur passeerde drong de zoete geur van de rijpe pennenvruchten en muilperen zijn neus binnen. Pianto kwam naar buiten gesloft en krabde zonder schaamte aan zijn achterwerk. 'De vruchten zijn mooi rijp en lekker sappig.' Hij prijsde zijn waren als een marktkoopman aan terwijl hij aan een van zijn vingers van zijn zwemvlieshand snuffelde.
'Doe mij maar drie pennenvruchten en drie muilperen,' zei Rasgo met een walgend gezicht. Pianto gooide de vruchten met een boog in een papieren zak en overhandigde die aan Rasgo.
'Dat zijn dan drie goudstukken,' zei hij hartelijk. Rasgo betaalde snel de vruchten waarna hij door liep naar de slager waar de zoon des huizes voor de winkel stond met een bebloed schort om.

‘Wij hebben net een stel varkens geslacht. Er is genoeg voorraad om het hele dorp de komende nieuwe maan van vlees te voorzien,’ riep de slagerszoon pompeus terwijl hij zijn broek ophees.
‘Ik heb alleen melk nodig,’ wuifde Rasgo zijn aanbod weg nadat hij de rij in de winkel had gezien.
‘Voor melk moet je bij mijn zusje zijn, loop maar door.’

Goslari zat verveeld op het hek. Het kind leefde meteen op toen ze Rasgo zag aankomen. ‘Komt u voor melk?’ vroeg ze opgewekt terwijl ze op en neer wipte en de blauwe pijpenkrullen op haar hoofd vrolijk mee veerden. Een witte kleurkoe met roze vlekken stond in de wei, een paar varkens scharrelden luid knorden door de modder. ‘Wat is het toch een prachtbeest,’ verzuchte Rasgo toen de kleurkoe luid loeide.
‘Wat, die ouwe knol?’ kirde Goslari. ‘Mama heeft mij beloofd, dat wanneer dit beest eindelijk dood is, zij van haar huid een mooi kleed gaat maken voor op mijn slaapkamer.’ Ze sprong met een sierlijke beweging van het hek, pakte een krukje en huppelde naar de kleurkoe. ‘Hoeveel melk had u graag gehad, meneer?’ vroeg zij zodra zij zat.
‘Doe maar twee flessen, dan hebben we voorlopig genoeg.’
‘Zou u mij de flessen kunnen aangeven?’ vroeg ze vriendelijk terwijl zij naar een stapel flessen bij de poort wees. ‘Maak de poort maar open, de varkens bijten niet.’ Rasgo pakte twee lege flessen en opende met alle voorzichtigheid de poort. De varkens keken nieuwsgierig op naar de nieuweling in de wei, maar de dieren besteedden verder geen aandacht aan de Waterlander. Rasgo gaf de flessen aan Goslari en zij begon gelijk de koe te melken, terwijl ze een kinderlijk deuntje neuriede.
‘Dat zijn dan twee goudstukken,’ zei ze zakelijk nadat zij de flessen met een dop afsloot. Rasgo gaf haar het stuk goud en stak de flessen in zijn volle tassen. ‘Als u nog vlees nodig heeft, dan kunt u dat in de winkel krijgen.’
‘Nee, dank je wel. Alleen melk is voldoende,’ zei Rasgo waarna hij het weiland uitliep en snel op weg ging naar huis.

Asaras stond in de deuropening met haar armen over elkaar te wachten. Haar voet tikte onophoudelijk tegen de deurpost. ‘Dat zou tijd worden!’ foeterde ze kwaad. ‘De baby verhongert bijna. Waarom duurde het zo lang?’ Rasgo hing zijn jas aan de kapstok en stalde de boodschappen uit op de houten tafel in het midden van de keuken.

‘De koets van de Royals stond vandaag op de markt,’ zei hij terwijl hij aan de keukentafel plaatsnam. ‘Jim Poo de Rijmelaar stapte eruit.’ Asaras sloeg van schrik haar zwemvlieshanden voor haar mond.
‘Waarom zou een Rijmelaar met de koets reizen? Ik dacht dat alleen de Royals dat mochten,’ vroeg ze verbaasd.
‘Geen idee,’ verzuchtte Rasgo. ‘Ik heb hem niet gesproken, want hij was in een felle discussie met Rottura verwikkeld. Er is schijnbaar een vergadering belegd waar ik vanavond naartoe moet.’ Asaras pakte de papieren zakken uit en bekeek met een vertederde blik in haar zeegroene ogen de babykleren die Rasgo had gekocht.
‘Van jouw broer kregen wij een bes voor niets,’ zei Rasgo toen Asaras de rode medicina bessen op een houten schotel legde. ‘Van Solze kregen wij de rammelaar als cadeau. Ze vroeg of we in verwachting zijn, maar ik heb haar gezegd dat mijn nichtje uit het buitenland op bezoek is.’ Asaras vouwde de kleertjes op en zette de flessen in een van de keukenkastjes. ‘Jouw broer komt trouwens morgenavond langs, je moest alvast de thee klaarzetten,’ waarna Asaras hard begon te lachen.
‘Hij altijd met zijn thee,’ grinnikte ze terwijl ze de muilperen en pennenvruchten op een fruitschaal rangschikte.
‘Ik zal die vruchten maar heel goed wassen,’ waarschuwde Rasgo nadat hij opstond. ‘De oude viespeuk heeft aan zijn kont gezeten net voordat hij die beetpakte.’ Hij liep daarna naar de woonkamer waar hij neerplofte in een gemakkelijke stoel voor de open haard.
‘De baby slaapt, dus wees zachtjes,’ riep Asaras vanuit de keuken, maar Rasgo gromde iets onverstaanbaars terug waarna hij tevreden zijn ogen sloot.

*

Op de deur van een huisje bij Rasgo in de straat werd hard geklopt. Een vrouwelijke Waterlander deed deze op een smalle kier open, zodat alleen haar oog zichtbaar was door de ontstaande spleet. ‘Goedemiddag mevrouw,’ groette de jonge Waterlander beleefd die bij haar op het stoepje stond. ‘Mijn opa Rottura heeft mij gestuurd met de boodschap dat vanavond een vergadering is belegd in de kerk. Iedereen moet daarbij aanwezig zijn.’ Imogene schoof de deur iets verder open en glimlachte vriendelijk naar Tarer.
‘Ik zal aanwezig zijn,’ mompelde ze snel waarna ze meteen de deur sloot.

‘Zal het iets te maken hebben met wat ik gezien heb?’ vroeg zij zichzelf toen ze voor een spiegel in een houten lijst ging staan. Ze knoopte haar blauwe shirt open. Het teken van de Voorspelster op haar borst was duidelijk zichtbaar, want de zwarte kleur van de V met een cirkel door het midden stak erg af tegen haar blanke huid.

Iedereen in Gerlach wist dat dit teken de Voorspelster markeerde. Voor haar was het duidelijk dat zij was gezegend met speciale krachten. Imogene knoopte haar shirt dicht en nam plaats in haar stoel waar zij na een tijdje diep nadenken een besluit nam. Ze zou eerst afwachten waar de vergadering over ging, ook al kon ze raden waarom die belegd was, want ze had alles gezien in het vage visioen van afgelopen nacht. Imogene stond luid kreunend op terwijl haar knieën onheilspellend kraakte. 'Ik ben echt aan het verslijten,' mompelde ze lacherig waarna zij naar haar slaapkamer slofte en een bruine tas met gekleurde bloemen uit de kledingkast haalde. Ze zette de tas op het bed en propte daar schone kleren in. Uit de bovenste lade van een smalle ladekast haalde ze een blauwe geldbuidel tevoorschijn, maar toen zij met de beurs rammelde tikten een schamel aantal goudstukken tegen elkaar aan. 'Ik hoop dat het genoeg is om van te leven.' Ze gooide de geldbuidel bovenop de kleren waarna zij de tas dicht knipte.

Imogene slofte terug naar de keuken waar zij aan de tafel ging zitten en een stuk van een padekbroodje afscheurde. Ze dacht met veel tegenzin aan de lange reis die voor haar in het verschiet lag, maar een andere keuze had ze niet. De Voorspelster hoorde in het kasteel in Taniumstad waar deze altijd in dienst waren als de raadgevers van de Royals. Maar wie zat er dan op de troon nu blijkbaar de hele koninklijke familie was uitgemoord? Het visioen van de vorige avond had alleen laten zien hoe de moorden werden gepleegd. Niet wie deze had begaan. Ze rilde bij het idee dat iemand zo koelbloedig kon zijn, maar de Voorspelster leefde een luxueus leven in het kasteel. Echt breed hadden de Waterlanders in het Tranendal het niet. Hun gemeenschap wist maar net te overleven, maar de Waterlanders waren ondertussen gewend aan het feit dat ze niet veel te makken hadden. De vissen en meerminnen die ze in het Vochtige Meer vingen werden verkocht in Taniumstad aan de andere kant van het bos van Geen Wederkeer. Hiermee verdiende hun gemeenschap maar net genoeg goudstukken om iedere nieuwe maan mee rond te kunnen komen. Imogene glunderde bij het vooruitzicht van alle luxe die op haar stond te wachten. Ze verorberde eerst met gulzige happen de rest van het padekbroodje, direct daarna verliet ze in allerijl haar huisje. Terwijl zij over de stoffige onverharde straten in het Tranendal snelde, zakte de zon langzaam achter de toppen van de Druppelberg.

Buiten adem kwam Imogene aan op het marktplein in het midden van het dorp. De laatste Waterlanders betraden nog net de kerk die bestond uit een open ruimte met rijen stoelen die achter elkaar stonden opgesteld. Aan het einde van het middenpad stond een verhoging met een houten altaar waarnaast twee witte bloempotten stonden met Aqualindes die vol zaten met blauwe bloemen. Tegen alle muren waren houten steigerplanken bevestigd die beschilderd waren met verschillende taferelen.

Zo waren er meerdere panelen met afbeeldingen van bloemen en een waar een meermin op geschilderd stond. Aan de andere kant was een slangachtig wezen afgebeeld dat zo groot was dat zijn lijf de hele muur in beslag nam.

De ondergaande zon scheen nog net door openingen die dienstdeden als ramen, waardoor die zijn licht liet vallen op de Waterlanders die daaronder zaten. Het was zeer rumoerig in de ruimte en alle aanwezigen waren uitgelaten. Er werd druk gefluisterd over wat er aan de hand zou kunnen zijn. Helemaal aan het einde van de laatste rij aan de linker kant stond een lege stoel waar Imogene onopvallend naartoe schuifelde. De dorpsoudste kwam als laatste de kerk binnen. Hij liep gehaast naar voren, klom moeizaam op een verhoging achter het altaar en legde het stuk perkament van de Rijmelaar voor zich neer. Hij schraapte overdreven luid zijn keel waarna hij de samengekomen dorpsgenoten begon toe te spreken.

Hoofdstuk 2:

De koninklijke koets stond stil voor een openstaande poort waarnaast twee wezens met een bleke huid, zwarte piekharen en rode amandelvormen ogen, met speren in hun hand stonden opgesteld. Een van de paarden schraapte met zijn hoeven over de grond en de koetsier riep op datzelfde moment een van de Kloons bij zich. Die kwam met tegenzin aangeslenterd, terwijl hij de koetsier onderzoekend aankeek. 'Laat ons passeren,' verzocht de koetsier hem op dwingende toon. 'De Rijmelaar zit in de koets. Die moet zo snel als mogelijk naar de Heerser.' De Kloon negeerde hem volledig waarna hij terug slofte naar zijn collega. Omdat de koetsier geen verdere reactie kreeg, trok hij aan de teugels en reed stapvoets Taniumstad binnen.

Boven op een heuvel, aan het einde van een lange laan, lag een wit kasteel te schitteren in de zon. Aan beide kanten van de straat stonden smalle, scheve vakwerkhuizen waarvan sommige wat naar voren helden. De meeste waren rijkelijk versierd met houten ornamenten in nissen boven de ramen. Voor een huis met een rode lamp boven de deur, stonden een mannelijke en een vrouwelijke Del in niets verhullende kleding naar mannen te lonken om binnen te komen voor een plezierig verzetje. De meeste passanten staarden verlekkerd naar de Dellen, maar durfden niet naar binnen te gaan nu het nog licht was buiten. Naast het huis lag een groezelige kroeg waar harde muziek en gelach door de open deur naar buiten stroomde. Jim Poo had wel zin in een versnapering, maar eerst moest hij naar het kasteel om verslag uit te brengen bij Zidion. De twee Dellen die voor de deur stonden probeerden in de koets te kijken toen die langsreed, maar de koetsier reed gestaag verder langs de winkels en de school waar alleen de kinderen van rijke bewoners les kregen. Op de stoep zaten bedelaars met hun hand open, hopende op een aalmoes, maar hun smeekbedes leverden weinig op. Uit het niets vloog met een harde klap een steen tegen de zijkant van de koets. Jim Poo spiekte geschrokken tussen de gordijnen naar buiten. Er werd onder luid protest een man gearresteerd door twee Kloons. Hij werd ruw weggesleept terwijl hij iets negatiefs over het nieuwe staatshoofd schreeuwde. Zidion werd langzaamaan populairder bij de meeste bewoners, maar er waren bepaalde groepen die het niet eens waren dat hij het zo goed had, terwijl zij zich een breuk werkten, maar zeer weinig verdienden.

De koets passeerde de vele zijstraten die volgebouwd waren met vakwerkhuizen en kwam uit op een plein dat in beslag werd genomen door tientallen marktkramen. Boeren die net buiten de stadsmuren woonden verkochten daar de gewassen die zij zelf teelden, slagers slachtten terplekke hun varkens en verkochten tegen concurrerende prijzen het vlees, Waterlanders handelden in vissen, bakkers verkochten hun brood en andere lekkernijen. Een blond meisje met twee lange vlechten melkte een blauw gevlekte kleurkoe, terwijl zij een vrolijk wijsje neuriede. In het midden van het plein stond een podium met daarbovenop een galg en een schandpaal waarin de man, die eerder de steen tegen de koets had gegooid, door twee Kloons werd vastgezet. Hij probeerde zich los te wringen, maar een van de Kloons gaf hem met een knuppel een klap tegen zijn hoofd waarna de man buiten westen raakte. Aan de rand van het marktplein stond een rijk versierde gotische kathedraal met beelden van verschillende wezens in de vele nissen. Langs de rand van het spitse dak zaten meerdere waterspuwers die eruitzagen als draken met slangachtige lijven. Deze keken met een opengesperde bek uit over de markt. Op de top van het dak was een toren gebouwd waarin meerdere koperen klokken hingen die geluid werden als er een koninklijke bruiloft of begrafenis was. Verder werd de kathedraal niet gebruikt, want in Gerlach bestond geen geloof in een hogere onzichtbare macht. Voor de kathedraal lag een brede stenen trap met daaronder de catacomben waar alle overleden Royals in stenen tombes opgebaard lagen. Deze heilige ruimte werd afgesloten door een eikenhouten deur met meerdere zware sloten.

Het rijtuig reed gestaag verder de heuvel op en passeerde de blauwe aqualindes en bontgekleurde bloemen die in bloei langs de kant van de weg stonden. De koetsier stopte voor de slotgracht en haalde een kromme hoorn uit een tas die om zijn schouder hing. Hij haalde diep adem en blies uit volle borst op het instrument. Uit de kasteelmuur zakte de houten poort aan ijzeren kettingen krakend naar beneden zodat een brug ontstond. De koetsier reed voorzichtig de brug op en gluurde over de rand de diepte in. De geur van het vieze, stinkende water in de gracht drong diep zijn neus binnen waarna hij luid begon te kokhalzen. Zodra de koets de brug overgereden was, werd deze met een hoop geknars opgetakeld. De koetsier stopte op de knerpende kiezelstenen voor een stenen fontein. In het midden stond een hoge stenen paal waar klimop omheen zat gedraaid tot boven aan de top. Bovenop was een gouden bol geplaatst. Om de paar centimeter waren stenen bloemen op de paal bevestigd waar water uitspoot. Het water kletterde in een vierkante bak waar op iedere punt een stenen vogel zat met opengesperde snavel waaruit een waterstraal spoot die kletterend in de vijverbak neerkwam.

De koetsier klopte op het dak van de koets en Jim Poo gooide meteen de deur open waarna een gouden trap naar buiten kwam glijden. De Rijmelaar klom onhandig de koets uit en liep met snelle passen naar de houten voordeuren. Daar liet hij de ijzeren ring met een klap op de deur vallen. Een doffe dreun galmde door het kasteel waarna een chagrijnig uitziende lakei de deur opende. 'Het is mij, jij onbeduidende lakei,' rijmde Jim Poo hooghartig zodra de lakei zijn neus naar buiten stak. 'Ik kom net terug van mijn speciale opdracht. Deze heb ik hopelijk naar wens volbracht.' De lakei stapte zonder iets te zeggen opzij en liet Jim Poo binnen.
'Hij is in de werkkamer,' zei hij met een zalvende stem toen Jim Poo in de hal stond.
'Dan ga ik maar snel naar hem toe, ook al ben ik heel erg moe,' rijmde Jim Poo in een overdreven lange geeuw. 'Ik heb al ik weet niet hoe lang niet meer geslapen. Daardoor kan ik maar niet ophouden met gapen.' Zonder antwoord te geven besteeg de lakei de marmeren trap. Jim Poo moest zowat rennen om zijn snelle pas bij te kunnen houden. De lakei klopte aan het einde van de gang op de eerste verdieping op de deur van de werkkamer, terwijl Jim Poo eerst even op adem moest komen.
'Binnen,' riep Zidion waarna de lakei zijn hoofd om de deur stak.
'De Rijmelaar is teruggekeerd van zijn opdracht,' zei hij beleefd.
'Dat zou eens tijd worden. Laat hem binnen.' De lakei trok zijn hoofd terug en Jim Poo stapte met arrogant stappen de kamer binnen.

Zidion bladerde neuriënd door een boek met rode kaft. De ekster zat met haar kop onder haar vleugel bovenop de groene bol op de gouden staf. 'Ga zitten,' gebood Zidion zonder van zijn boek op te kijken en Jim Poo beklom met moeite de stoel tegenover hem. 'Heb je de boodschap rondgebracht?' vroeg Zidion ongeïnteresseerd terwijl hij ritselend een bladzijde omsloeg.
'Ik heb mijn best voor u gedaan, maar sommige volkeren zagen mij niet staan,' begon de Rijmelaar voorzichtig.
'Wat bedoel je daar mee?' vroeg Zidion bits. Jim Poo staarde blozend naar zijn knieën.
'De dorpsoudste van de Waterlanders wou niets van uw boodschap weten. Daarbij werden mij verschillende dingen door hem verweten,' mompelde hij timide.
'Heel ontroerend,' zei Zidion sarcastisch terwijl hij nog een bladzijde omsloeg zonder de Rijmelaar een blik waardig te gunnen.
'De Haunters in het bos heb ik niet weten te bereiken,' ging Jim Poo verder met zijn verslag. 'Ik heb het perkament vertienvoudigd en in het bos opgehangen zodat zij deze kunnen bekijken.' Zidion keek even op van zijn boek en wou iets zeggen, maar hij slikte zijn woorden in en richtte zijn aandacht alweer snel op de pagina's voor zijn neus.